

กรรมบังตา

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๖ เมษายน ๒๕๕๖

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ข้อ ๑๒๕๕. เนาะ

ถาม : ๑๒๕๕. เรื่อง “อยากทราบว่าพระอาจารย์ได้ธรรมะระดับใดใน ๔ ระดับ
๑.โสดาบัน ๒.สกิทาคามี ๓.อนาคามี ๔.อรหัตต์ ขอให้หลวงพ่อนำแนะนำด้วย
ขอบพระคุณ”

ตอบ : แล้วแนะนำใครล่ะ? เราจำเป็นต้องแนะนำใคร การที่แนะนำ คนที่หิว
คนที่กระหายเขาพยายามจะออกตัวกันอยู่ หลวงตาบอกว่าถ้าใครมีธรรมมันไม่หิว มันไม่
กระหาย มันไม่คืนรนที่จะบอกใคร มันไม่จำเป็นจะต้องบอกใคร แต่คนที่หิว คนที่
กระหาย คนที่คืนรน คนที่เจ็บไข้ได้ป่วย คนจมน้ำมันกระวนกระวาย มันต้องทะเลาะตัว
มันขึ้นมา มันพยายามจะค้นตัวมันขึ้นมา อันนั้นคือคนกำลังจะจมน้ำตาย แล้วมันก็บอกว่า
ได้ธรรมะขั้นนั้นๆ

นั่นคือคนกำลังจมน้ำตาย มันพยายามจะคืนรนของมัน มันเลยบอกว่ามันได้ขั้น ๑
ขั้น ๒ ขั้น ๓ แต่ถ้าคนเขาได้เขาไม่บอกหรือ เพราะมันไม่มีประโยชน์หรือว่าใครจะมา
รู้กับคนที่ได้นั้นจริง คนที่จะรู้ได้จริงต้องเป็นครูบาอาจารย์กับลูกศิษย์ อย่างถ้าครูบา
อาจารย์ อย่างถ้าใครเป็นลูกศิษย์ของอาจารย์องค์ใดก็แล้วแต่ ไปถามปัญหาข้อธรรมะกับ
อาจารย์องค์ใด ถ้าอาจารย์องค์นั้นตอบมาแล้ว ลูกศิษย์คนนั้นไปปฏิบัติ ถ้าเขาบรรลุนิพพาน
จริง เขาจะรู้ได้เลยว่าอาจารย์ของเขาจริงหรือปลอม ถ้าเขาไม่บรรลุนิพพานจริง เขาก็ต้อง
งมโข่งไปอยู่กับอาจารย์แบบนั้น แต่ถ้าวันไหนเขาปฏิบัติธรรมจนเขาเห็นธรรมจริง เขา
จะรู้เลยว่าอาจารย์ของเขาจริงหรือปลอม

ถ้าเขาบรรลุธรรมจริง อาจารย์สอนเขาไว้แล้วด้วยเทคนิค ด้วยวิธีการ ถ้าเขาบรรลุธรรมด้วยความเป็นจริง เพราะเทคนิควิธีการนั้นเขามาปฏิบัติแล้วเขาได้ธรรมตามความเป็นจริง เขาจะเคารพครูบาอาจารย์ของเขามาก แต่ถ้าครูบาอาจารย์ได้บอกวิธีการของเขา เขาก็มโห่งมานานแล้วแหละ แล้วถ้าประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เขาบรรลุธรรมตามความเป็นจริงเขาจะไม่เชื่ออาจารย์เขาเลย เขาจะไม่เคารพอาจารย์เขาเลย แต่บุญคุณ กตัญญูกตเวทีที่เขาให้ชีวิต ให้ความเป็นอยู่มาจากลูกศิษย์กับอาจารย์นั้นเขาจะระลึกถึงคุณอันนั้น แต่เขาจะไม่ยอมรับความเป็นจริงในเรื่องสังขารเลย เพราะอาจารย์ของเขาสอนโดยการมโห่งกันไปอย่างนั้น

ฉะนั้น บอกว่าถ้าอาจารย์กับลูกศิษย์จะรู้จักกันจริง มันก็ต้องเป็นอาจารย์ที่จริงด้วย ถ้าอาจารย์ที่ไม่จริงเขาไม่รู้จริงของเขาหรอก

ฉะนั้น สิ่งที่ว่า

ถาม : อาจารย์ได้ธรรมะระดับใด?

ตอบ : แล้วทำไมเราจะต้องบอกพวกเอ็งด้วยล่ะ? เอ็งเป็นปปช. ไซ้ไหม? เอ็งต้องมาตรวจสอบทรัพย์สินไซ้ไหม? ไซ้ ในทางโลกนะผู้ที่เขามีตำแหน่งหน้าที่ทางราชการ เขาเป็นบุคคลสาธารณะ เขาไปแล้ว ถ้าบุคคลสาธารณะเวลาเขาแสวงหาผลประโยชน์ เขาจะได้ผลประโยชน์ของเขามาก ฉะนั้น กฎหมายถึงเขียนว่าผู้ที่เข้าดำรงตำแหน่งต้องแจ้งบัญชีทรัพย์สิน เวลาออกจากตำแหน่งก็ต้องแจ้งบัญชีทรัพย์สิน

ฉะนั้น เวลาเอ็งถามว่าเราได้ธรรมะขั้นใด เราจะต้องแจ้งบัญชีทรัพย์สินกับผู้ถาม ไซ้ไหม? ผู้ถามมีสิทธิ มีอำนาจอะไรจะมาถามเราว่าเราจะมีทรัพย์สินมากน้อยขนาดไหน? ทรัพย์สินของเรานั้นก็เป็นทรัพย์สินของเรา มันไม่จำเป็นจะต้องไปแจ้งให้ใครทราบหรอกว่าเรามีทรัพย์สินมาก มีทรัพย์สินน้อย ทรัพย์สิน คนที่รู้ คนที่เขามีทรัพย์สิน ความเป็นอยู่ของเขา เขาจะเรียบง่ายของเขา เขาจะไม่กระวนกระวายของเขา เพราะเขาอิ่มเต็มของเขา

คนที่บอกว่ามีทรัพย์สินมหาศาลเลย แต่กระวนกระวาย พยายามเรียกร้องความสนใจจากสังคม คนๆ นั้นจะมีทรัพย์สินจริงหรือเปล่า คนที่มีทรัพย์สินของเขา เขาจะอยู่

ด้วยความสะดวกสบายของเขา เพราะเขามีความสุข ความสะดวกของเขา ในใจของเขา เขาจะอยู่ ด้วยความรื่นเริงของเขา แต่คนที่บอกว่ามีทรัพย์สิ้น แจ้งบัญชีทรัพย์สิ้นไว้มหาศาลเลย แต่เขาดิ้นรนของเขา เขากระวนกระวายของเขา เขาพยายามจะหาให้คนเจ็ดหน้าชูตาเขา คน นั้นมีทรัพย์สิ้นจริงหรือเปล่า? ฉะนั้น คนไม่มีทรัพย์สิ้นจริงจะรู้ได้อย่างไร? ใครจะรู้ได้อย่างไร เพราะเราไม่มีภูมิรู้ที่เราจะรู้ได้อย่างไร?

ฉะนั้น เวลาถามมาบอกว่า

ถาม : อยากทราบว่าอาจารย์มีธรรมะขั้นใด

ตอบ : มีธรรมะขั้นที่รู้ว่าใครโกหก ใครไม่โกหก ถ้าใครพูดโกหก นี้จะมีธรรมะขั้นที่ว่าใครพูดโกหก ใครบอกเป็นพระอรหันต์แล้วพูดโกหก นี้เรามีธรรมะขั้นที่รู้ว่าคนพูดโกหก และคนที่ไม่พูดโกหก ธรรมะของเรา เรามีขั้นรู้ทันคนว่าใครพูดจริง ใครพูดไม่จริง ใครมีจริง ใครมีไม่จริงเรารู้ทัน เรารู้ได้เลยว่าใครพูดจริงหรือพูดไม่จริง เริ่มต้นตั้งแต่การภาวนาเข้ามา จะเป็นโศคาบันเป็นอย่างไร มันต้องมีเหตุมีผลของมัน ไปแจ้งบัญชีทรัพย์สิ้นว่ามีเงินมีทอง แล้วเงินทองนี้ได้แต่ใดมา? ทำธุรกิจ ทำสินค้าใดมาถึงได้เงินทองนี้มา ถ้าได้เงินทองนี้มา ตอบไม่ได้ว่าเงินทองที่ได้มานั้นคือมือโก่งเขามา

นี่ก็เหมือนกัน บอกว่าได้โศคาบัน ได้สติทาคามี ได้อโนคามิ ได้เป็นพระอรหันต์ แล้วพูดว่าธรรมะนี้มาอย่างไร? นี้ทรัพย์สิ้นของเราคือรู้ทันคนโกหก รู้ทันโกหก รู้เล่ห์กลของกิเลส รู้คนที่แสวงหาผลประโยชน์โดยฉ้อฉล โดยความฉ้อฉล นี้เรามีธรรมะขั้นนี้ขั้นรู้ทันคน รู้ทันโกหก ใครโกหก ใครมดเท็จนี้รู้ทัน รู้ทันแล้วถ้าเอามาตีแผ่เขาก็บอกว่าเป็นคนอิจฉาดาร้อน เป็นคนขัดแย้งเรื่องส่วนตัว ถ้าเป็นความขัดแย้งส่วนตัว ใครมีความขัดแย้งส่วนตัวเป็นเรื่องส่วนบุคคล เรื่องส่วนบุคคลเขาไม่เอามาพูดกันในที่สาธารณะ

ทีนี้เวลาถามเรื่องปัญหาธรรมะ ปัญหาธรรมะมันเหมือนกับทางสาธารณะเขาต้องให้ประชาชน ให้ผู้ที่แสวงหาผลประโยชน์ได้ใช้ทางสาธารณะนั้นเพื่อไปเป็นธุระของเขาไปทำการคมนาคมของเขา ฉะนั้น เรื่องสาธารณะ ธรรมะเป็นเรื่องสาธารณะ ฉะนั้น ถ้าเรื่องสาธารณะ ถ้าใครพูดผิดใจ เหมือนถนนหนทางถ้ามันคดเคี้ยว มันไปทางไม่ถูก นี้เขาจะพูดกันตรงนั้นแหละ แต่เรื่องปัญหาส่วนบุคคลเขาไม่พูดกันหรอก

ปัญหาส่วนบุคคล ถนนส่วนบุคคล หน้าทีของบุคคลคนนั้นเป็นซ่อมบำรุงรักษา
 เอาเอง แต่ถ้าเป็นถนนสาธารณะ รัฐมีหน้าที่บำรุงรักษากับบุคคลที่จิตใจเป็นสาธารณะ
 เขาจะรักษาถนนหนทางนั้นไว้เพื่อประชาชน เพื่อคนที่เขาจะแสวงหาเขาจะได้ใช้ทาง
 สัจธรรมอันนั้น อันนั้นเป็นทางสาธารณะ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์แก้วสารพัดนึก
 พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ รัตนตรัย ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
 แม้แต่เทวดา อินทร์ พรหมยังมาฟังเทศน์หลวงปู่มั่น เวลาเทวดา อินทร์ พรหมเขาอยาก
 ศึกษาธรรมเขายังมาหาครูบาอาจารย์ของเราเพื่อศึกษาสัจธรรมอันนั้น

ฉะนั้น สัจธรรมอันนี้คนเขารู้ได้ คนเขารู้ได้ ผู้รู้จริงเขารู้ได้ เทวดา อินทร์ พรหม
 เขารู้ได้ ถ้าเทวดา อินทร์ พรหมทำไมเขาถามว่าหลวงปู่มั่นท่านอยู่ที่เชียงใหม่ อยู่ที่บ้าน
 ผือ ทำไมเทวดา อินทร์ พรหมรู้ได้อย่างไรว่าหลวงปู่มั่นอยู่ที่ไหน? ทำไมจะต้องไปฟัง
 เทศน์หลวงปู่มั่น พระนี้มีอยู่ทั่วโลก ในประเทศไทยเยอะมากที่สุด ทำไมเทวดา อินทร์
 พรหมไม่ไปฟังเทศน์กับพระพวกนั้น ทำไมเทวดา อินทร์ พรหมต้องมีความมุ่งหมายตรง
 เข้าไปสู่หลวงปู่มั่น เพราะหลวงปู่มั่นท่านมีสัจธรรมความเป็นจริง ท่านสื่อภาษาใจกับ
 เทวดา อินทร์ พรหมเข้าใจได้ คนที่ไม่มีธรรม กระเสือกกระสนคั่นรน แล้วไม่มีใครไป
 หา นี้พยายามสร้างกระแส พยายามทำให้คนสนใจ

ถ้าทำให้คนสนใจ สิ่งนั้น นี่ทีของส่วนบุคคล ถนนส่วนบุคคลเขาเป็นคน
 บำรุงรักษาของเขา เขาใช้ประโยชน์ของเขา ใครจะใช้ประโยชน์ของเขา ถ้าเขาอนุญาตให้
 ใช้เขาอาจจะใช้ได้ ถ้าเขาอนุญาตให้ใช้อาจจะใช้ได้นะ อาจจะใช้ได้คือว่าเราจะเสี่ยงใช้
 กับเขาหรือเปล่า? เพราะถนนส่วนบุคคลของเขาจะพาเขาไปที่ไหนก็ไม่รู้ แล้วเรานี้เราไป
 ถนนสาธารณะ เราไปเพื่อประโยชน์สุขของสังคม เราจะไปใช้ถนนของเขาใหม่ในเมื่อ
 ถนนสาธารณะก็มีอยู่ ถนนสาธารณะคืออริยสัจ มรรคโคทางอันเอก ถ้ามรรคโคทางอัน
 เอก ทางความเป็นจริงมันเป็นของมันอยู่อย่างนั้น ถ้าความเป็นจริงนะ ผู้ที่ปฏิบัติธรรม
 สมควรแก่ธรรม ถ้ารู้ธรรม สัจธรรมขณะจิตมันจะเหมือนกัน

ฉะนั้น บอกว่า

ถาม : ท่านอาจารย์มีธรรมะระดับใด?

ตอบ : ระดับที่รู้ทันคนโกหกแล้วกัน ระดับที่รู้ว่าใครพูดเท็จ ในวงปฏิบัติ ใครพูดเท็จ ใครพูดจริงมันออกมาหมด เพียงแต่คนมีกึ๋น ไม่มีกึ๋นเท่านั้นแหละ คนที่ไม่มีกึ๋น เวลาใครพูดเท็จมันก็ไม่รู้หรือกว่าคนพูดเท็จนั้นพูดอะไร คนพูดเท็จพูดเพื่อประโยชน์ของเขา พูดเพื่อสรรเสริญเยินยอกิเลสของคน กิเลสของคนได้รับการสรรเสริญเยินยอ ชอบเลยว่าอาจารย์องค์นั้นมีคุณธรรมๆ ทั้งๆ ที่เป็นการประจบสอพลอ เป็นการแสวงหาผลประโยชน์ ไม่ใช่เป็นสัจจะความจริง ก็เชื่อถือกันไป แต่ถ้าครูบาอาจารย์ที่ความเป็นจริงท่านพูดถาก พูดถาง ถากถางกิเลสไป

เวลาหลวงตาท่านเทศนาว่าการท่านยังไม่บอกเลย ท่านไม่เคยติเตียนใครเลย แต่ท่านติเตียนกิเลสในหัวใจของคน ที่นี้พอติเตียน เห็นใหม่ ติเตียนกิเลสในหัวใจของคนทุกคนมีกิเลสในใจ เวลาไปหาท่านท่านบอกว่าในเมื่อเขากล้ามาหาเรา คือเขามาหาองค์หลวงตา เขาควรได้ประโยชน์ของเขาไป ถ้าควรได้ประโยชน์ของเขาไป เวลาท่านเทศนาว่าการท่านถากถางกิเลสของคน ท่านไม่ได้ถากถางคน

ฉะนั้น โดยข้อเท็จจริงคนไม่ค่อยอยากเข้าใกล้ ไม่อยากเข้าใกล้เพราะอะไร? เพราะกลัวเสียเครดิต ถ้าไปที่ไหนยกยอปอปั้นชอบ ถ้าไปที่ไหนโดนถากโดนถาง เกลียคนมากไม่อยากเข้าใกล้ การที่ถากถางท่านถากถางกิเลส ถากถางเชื้อโรค ถากถางความเจ็บไข้ได้ป่วยในใจเรา มันเป็นประโยชน์ทั้งนั้นแหละ คนที่เป็นธรรมนะจะรู้ว่าสิ่งนั้นเป็นประโยชน์หมดเลย

นี่ผู้ที่มีคุณธรรมท่านสร้างประโยชน์แบบนั้น ท่านไม่ได้สอพลอใคร การสอพลอยกยอปอปั้น เวลาพูดธรรมะไม่มีธรรมะของตัวเองเลย ไปเอาของครูบาอาจารย์มา จำของเขามา เวลาจำของเขามายังซึ่ซิด ซึ่ถุก ซ้างๆ กูๆ แล้วบอกว่ามีธรรมกัน ฉะนั้น เขามีธรรมหรือไม่มีธรรมมันเรื่องของเขา ฉะนั้น เขาถามเราว่าแล้วท่านอาจารย์มีธรรมขั้นใดล่ะ? ท่านอาจารย์มีธรรมอะไร มีธรรมที่ว่ารู้ใครโกหก ใครมดเท็จ ใครฉ้อฉล มีธรรมตรงนั้นแหละ เพราะสิ่งนั้นมันเพื่อความสะอาดบริสุทธิ์ของวงกรรมฐาน

วงกรรมฐานนะ วงกรรมฐาน เห็นใหม่ ชัมมสากัจฉา เอตัมมังคลมุตตมัง หลวงตา ท่านบอกว่าในวงกรรมฐานเขารู้กันก่อนในวงกรรมฐาน ในวงพระ ในวงผู้ที่ปฏิบัติเขาจะรู้กันก่อนว่าใครมีจริงและใครไม่มีจริง แล้วถ้าคนเขามีจริงกับมีจริงเขาจะถนอมรักษากัน

เช่นหลวงปู่จวนกับอาจารย์สิงห์ทองท่านเป็นพระอรหันต์ทั้งคู่ อาจารย์สิงห์ทองเป็นพระอรหันต์ หลวงปู่จวนก็เป็นพระอรหันต์ เวลาท่านเจอกันท่านรักกันมาก เวลาท่านรักกันมากท่านจะเล่นกัน ท่านจะหยอกกัน ทุกคนเห็นแล้วตกใจ

เวลาเล่นกันนะ อย่างเช่นหลวงปู่จวนหรืออาจารย์สิงห์ทองเป็นผู้แจกอาหารอยู่ นี้อาจารย์จวนหรือหลวงปู่จวนนั่งอยู่ ท่านใช้ปากคาบจิวรติงไว้เลย ท่านเล่นกัน ท่านหยอกกันขณะที่แจกอาหารกัน นี่คือพระอรหันต์กับพระอรหันต์ท่านหยอกเล่นกัน เพราะเพราะท่านรักกันมาก นี่ท่านรักกันมาก ท่านเล่นกัน ท่านสนิทชิดเชื้อกัน ท่านจะระลึกลับถึงกันตลอดเวลา นั่นคือว่าคนที่เป็นธรรมกับคนที่เป็นธรรม เขาจะรักกัน ลงกัน ในหัวใจอันลึกๆ นี่ท่านถนอมรักษากัน เขาจะรู้จักในวงของกรรมฐาน แต่ถ้าคนไม่มี จะทำอย่างไร จะแสดงตัวอย่างไรมันก็ไม่มีวันยังคำ

ฉะนั้น พอไม่มีวันยังคำ มีธรรมขั้นไหนล่ะ? ไอนี้โศดาบัน สกิทาคามี อนาคามี อรหันต์มันอยู่ในพระไตรปิฎก มันก็เหมือนกับซี ซี ๓ ซี ๔ ซี ๑๐ เขาเป็นซี ใครอยากมีซี ไหนเขาอดกัน เอาบั้งใหญ่ๆ มาเดินโชว์กัน เดินไปไหนก็เอาบั้งกระทบกันใจ แล้วคุณธรรมมีจริงหรือเปล่าล่ะ? นี่ก็เหมือนกัน โศดาบัน สกิทาคามี อนาคามี พระอรหันต์เป็นชื่อ แล้วคุณธรรมความเป็นจริงในใจมีไหม? คุณธรรมความเป็นจริงในใจ เป็นพระโศดาบันสี่ลัพพตปรามาส ไม่ลูบลำในศีล วิจิจจนา สี่ลัพพตปรามาส

นี่วิจิจจนา สี่ลัพพตปรามาสมันไม่ลูบลำไม่คลำ ถ้าไม่ลูบลำไม่คลำ ความกระทำในใจมันจะเป็นอย่างนั้นได้ไหม? มันจะแข็งกระด้าง มันจะไม่ลงครุบาอาจารย์ ถ้าคนที่มีความคุณธรรมนะจะเข้มแข็งมากต่อเมื่อเผชิญกับกิเลส เผชิญกับพวกเรา พวกโจรร้าย พวกสิ่งที่เป็นพวกความทุจริต ถ้าเผชิญกับความทุจริตเขาจะบังคับขู่เข็ญให้คล้อยตามเขาไป พวกนี้สละชีวิตเลย คนที่มีความคุณธรรมในหัวใจนะ แล้วพวกกิเลสค้นหาความทะยานอยากจะมาบีบคั้น มาทำให้น้ำใจคล้อยตามเขาไป พวกนี้จะเสียสละชีวิต ไม่ยอมมือน้ำใจไปกับเขา

ถ้าเป็นโศดาบันจะเป็นแบบนี้ เริ่มต้นตั้งแต่โศดาบันไปจะชื่อสัตย์ ไม่สี่ลัพพตปรามาส ไม่ลูบลำ นี่ตัดสินความเป็นจริง ถูกเป็นถูก ผิดเป็นผิดตามความเป็นจริง ข้อเท็จจริงเลย แล้วจะไม่โน้มน้าว โน้มเอียงไปกับใคร จะไม่โน้มน้าว โน้มเอียงไปกับกิเลสค้นหาความทะยานอยาก จะไม่ให้ใครครอบงำเด็ดขาด นี่ถ้าเป็นตามความเป็นจริง

นี่ข้อเท็จจริงมันเป็นแบบนี้ ไม่ใช่ว่าเป็นโศดาบันแล้วเป็นโศดาตราสิงห์ เป็นโศดาแล้วก็ไหลไป จะเติมกับสุราชนิดใดก็ได้ โศดานี้จะเข้าได้กับทุกชนิด เหล้าสิ่งใดก็ได้ โศดาจะเข้าได้ทุกอย่าง

อันนั้นมันโศดาตราสิงห์ เดียวนี้โศดาตราช้างมันจะมาแข่งกับโศดาตราสิงห์ มันจะเข้าได้กับทุกชนิดไหม? นี่มีธรรมอย่างนี้มีธรรมจริงไหม? แต่ท่านอาจารย์มีธรรมขั้นใด? มีธรรมเข้ารู้ทันว่าโศดานี้มันจะผสมกับอะไรไหม? แต่ถ้าโศดาบันนะมองตาก็รู้ใจ โศดาบัน สกิทาคามี อนาคตามี พระอรหันต์ ยิ่งรู้มากกว่านั้น คนที่เขารู้มากกว่านั้น รู้เท่าทันกิเลส ตัณหาความทะยานอยากในใจของตัวแล้ว จะรู้เท่าทันกิเลสตัณหาความทะยานอยากของสัตว์โลกทั้งหมด ในเมื่อกิเลสมันเกิดกับใจดวงนี้ มันได้ชำระล้างจากใจดวงนี้แล้ว มันจะมีความลึกลับซับซ้อนสิ่งใดจะมาหลอกลวงกันได้ มันไม่มีสิ่งใดจะลึกลับซับซ้อนมาหลอกลวงจิตใจคนที่ชำระล้างกิเลสได้

ฉะนั้น ว่าได้ธรรมขั้นไหน? ก็ได้ธรรมขั้นรู้เท่าทันกิเลส รู้เท่าทันความโกหกมดเท็จของ ๑๘ มงกุฎทั้งหลายที่หลอกลวงเขาอยู่นั้น นี่พูดถึงว่าท่านอาจารย์มีธรรมขั้นใด

ต่อไปข้อ ๑๒๕๖. นะ

ถาม : ข้อ ๑๒๕๖. เรื่อง “โครงการพัฒนาล้านหน้าวัดป่าบ้านตาด”

ท่านอาจารย์เห็นด้วยหรือไม่ครับที่จะให้หน้าวัดเป็นสถานที่ท่องเที่ยว พอข้ามพันเจตรั่วเข้าไปมันจะรักษาให้เป็นที่ปฏิบัติธรรมได้อย่างไร?

ตอบ : โครงการพัฒนาล้านหน้าวัดป่าบ้านตาด โครงการพัฒนาล้านนี้ะพูดถึงถ้าเราเป็นลูกศิษย์ของพ่อแม่ครูจารย์ เวลาชาวบ้านเขาเรียกกันว่าหลวงตาๆ พระก็ต้องตามเพื่อเป็นภาษาสมมุติให้เข้ากันได้กับสังคมที่เขาเรียกขานกัน แต่เวลาพระท่านพูดกันภายในท่านจะเรียกพ่อแม่ครูจารย์ คำว่าพ่อแม่คือว่าได้ไปอยู่กับท่าน เห็นไหม พ่อแม่ครูจารย์ท่านถนอม ท่านดูแลรักษาเรา มา เวลาท่านออกโครงการช่วยชาติ หรือโครงการที่ท่านพาทำ ท่านบอกว่าถ้าพวกท่านเป็นอะไรไป ถ้าพวกท่านจะมีโทษภัย ท่านบอกท่านจะต้องรับผิดชอบก่อน ถ้าใครจะทำร้ายพวกท่านต้องทำร้ายตัวท่านก่อน นี่คือน้ำใจของหลวงตา

ฉะนั้น หลวงตาท่านนิพพานไปแล้ว ฉะนั้น สิ่งที่ว่าโครงการพันล้านที่ หน้าวัดป่าบ้านตาด นี่ถ้าอย่างนี้ ถ้าในวงกรรมฐานมันเป็นเรื่องโลกเกินไป แต่ถ้าเป็นวงกรรมฐานนะเป็นสิ่งที่ว่าพระเคารพครูบาอาจารย์ไหม? ทุกองค์เคารพหมดแหละ ถ้าพูดถึงโครงการสร้างเป็นสัญลักษณ์ สร้างเจดีย์ พิพิธภัณฑ์ให้กับหลวงตา พระทั้งหมดเห็นด้วยทั้งนั้นแหละ พระทั้งหมดเห็นด้วยกับการสร้างสัญลักษณ์ของครูบาอาจารย์เรา เพราะเราเคารพรัก ทุกคนเคารพรัก แต่ถ้าทำสิ่งใดที่เกินกว่าเหตุ สิ่งที่มีมันไหลไปจนเป็นโลก สิ่งที่เป็นธรรม ครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมท่านรับไม่ได้ สิ่งใดที่เป็นโลกสิ่งนั้นมันเป็นโลก

ถ้าเป็นโลก สิ่งที่ว่าโครงการพันล้านวัดป่าบ้านตาดท่านอาจารย์เห็นด้วยหรือไม่? ถ้าบอกไม่เห็นด้วย นี่ถ้าเขาเอาไปพูดในเชิงลบเขาบอกว่า ไหนว่าเป็นลูกศิษย์หลวงตา ไหนว่าเคารพครูบาอาจารย์ แล้วเขาจะมาสร้างสิ่งที่เป็นเคารพ สิ่งที่เป็นระลึกถึงครูบาอาจารย์ทำไมไม่มีใครเห็นด้วย นี่พระทั้งหมดเห็นด้วย แต่เห็นด้วยในธรรม เห็นด้วยแบบธรรมะ เห็นด้วยแบบธรรมะเพราะพวกเราเป็นมนุษย์มันต้องมีสิ่งรูปเคารพ

อย่างเช่น ไปวัดมันก็มีพระพุทธรูป แม้แต่พระพุทธรูปเขาก็ทำวิจัยกันว่าสมัยพุทธกาลไม่มีพระพุทธรูป พระพุทธเจ้าไม่ให้มีพระพุทธรูป แล้วมีสมัยตั้งแต่เอ็กซานเดอรัมหาราชรุกเข้าไปในอินเดีย นี่สิ่งที่ทำมาอันนี้มันเป็นเรื่องของสังคม ฉะนั้น สิ่งที่มีแม้แต่พระพุทธรูป สิ่งที่มีผู้ที่ไม่เห็นด้วยเขายังทำวิจัยว่ามันมีที่มาที่ไปอย่างไร

ฉะนั้น สิ่งที่เราจะสร้างเจดีย์พิพิธภัณฑ์มันก็มีที่มาที่ไป สิ่งที่เป็นสัญลักษณ์เห็นด้วยไหม? เห็นด้วย เห็นด้วย แต่ทำพอควรประมาณ เอาตัวอย่างนะ ถ้าเอาตัวอย่าง เอาตัวอย่างของหลวงปู่มั่น นี่พิพิธภัณฑ์หลวงปู่มั่น หลวงตาท่านเป็นคนสร้างเอง หลวงตาท่านพูดเองว่าพิพิธภัณฑ์หลวงปู่มั่นหมดไปประมาณ ๕ ล้าน แล้วพิพิธภัณฑ์หลวงปู่มั่น สิ่งทีในพิพิธภัณฑ์ทั้งหมด คนเขาไปเที่ยวพิพิธภัณฑ์ของครูบาอาจารย์ทุกองค์ๆ ท่านจะบอกเป็นลูกศิษย์ใครๆ

สุดท้ายนะเจดีย์ทุกเจดีย์มันจะไปจบลงที่เจดีย์หลวงปู่มั่น เพราะเขาจะถามว่าต้นข้าวมันมาจากไหน ต้นข้าวมันมาจากหลวงปู่มั่น เขาจะตามหาไปถึงเจดีย์หลวงปู่มั่น พอไปถึงเจดีย์หลวงปู่มั่น มันก็เจดีย์หลวงปู่มั่นที่วัดป่าสุทธาวาส นั่นแหละสุดยอดเจดีย์ สุดยอดเจดีย์เพราะอะไร? ผู้ที่เป็นผู้ที่ดำเนินการก่อสร้าง เป็นผู้ดำเนินการคือพระอรหันต์

ด้วยกัน หลวงปู่มั่นท่านเป็นพระอรหันต์ หลวงตาท่านเป็นพระอรหันต์ พระอรหันต์คือ หลวงตาท่านเป็นคนดำเนินการ ให้ดีออกเตอร์เซาว์เป็นคนสร้าง เป็นคนออกแบบ

สิ่งนั้นนั่นล่ะ แล้วเวลาย้อนกลับไป เห็นไหม ย้อนกลับไปถึงกุฏิหลวงปู่มั่น กุฏิ หลวงปู่มั่นเขาขึ้นทะเบียนเป็นศิลปะของกรมศิลปากร ใครไปแตะไม่ได้ นี่กุฏิเป็นไม้ เป็นศิลปะพื้นบ้าน นี่เขาขึ้นทะเบียนเป็นมรดกของกรมศิลปากรนะ เป็นสมบัติของชาติ ใครไปแตะไม่ได้ นี่วัตถุอย่างนั้นมันจะมีคุณค่าขึ้นมาเพราะมันมีหลวงปู่มั่น

หลวงปู่มั่นท่านทำของท่าน ท่านปฏิบัติของท่าน ท่านได้สร้างศาสนทายาท ท่าน ได้สร้างกองทัพธรรม กองทัพธรรมขึ้นมาเพื่อเป็นหลักชัยของศาสนา เป็นหลักของ ศาสนา เป็นผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ นี่คนที่มีคุณธรรมอย่างนั้น เขาสร้างคุณงามความดีอย่าง นั้น สังคมเขาเคารพนับถือคุณงามความดีของหลวงปู่มั่น ฉะนั้น สิ่งที่สร้างเป็น พิพธิภัณฑ์หลวงปู่มั่นมันเกิดจากคุณงามความดีของหลวงปู่มั่น

อันนี้ก็เหมือนกัน หลวงตาท่านบอกว่าเจดีย์ของท่าน ท่านสร้างเสร็จแล้ว ท่าน สร้างเสร็จแล้วคือคุณงามความดีของท่าน คุณงามความดีของท่าน ถ้าใครจะทำให้ทำตาม คุณงามความดีของท่าน นี่สร้างอันนี้ ถ้าคนที่มีคุณธรรมเขาถึงเอาตรงนี้เป็นหลัก

ฉะนั้น ถามว่า

ถาม : เราจะเห็นด้วยไหมในการก่อสร้างเจดีย์พิพธิภัณฑ์ของหลวงตา

ตอบ : เห็นด้วย เห็นด้วย เรายังเห็นด้วย แต่สร้างในแบบที่คนที่มีคุณธรรม แมื่อดู พระอานนทนะ พระอานนท์เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้ว ที่ ไคที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเคยนั่ง ที่ใดที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเคย นอน พระอานนท์จะทำเหมือนกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังมีชีวิตอยู่ ที่ไหนที่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเคยนั่ง เคยนอน พระอานนท์จะไม่เข้าไปตรงนั้นเลย จะ ทำเป็นที่เคารพ ทำความสะอาดตั้งเหมือนกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังมีชีวิต อยู่

เพราะพระอานนท์ เห็นไหม เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพาน นี่ เวลาปรินิพพานไปแล้วทำสังคายนา เขาทำสังคายนา เขาปรับอาบัติพระอานนท์ ปรับ

พระอานนท์ ๒ อย่าง เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านิพพานไปแล้วปรับพระอานนท์เรื่อง

๑. ไม่อาราธนาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไว้

๒. เหยียบฝ่าอาบนำขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

นี่เวลาอุปัฏฐากอยู่ด้วยความใกล้ชิด ด้วยความใกล้ชิด แต่เวลาพระอานนท์บรรลุนิพพานขึ้นมาเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา นี่ด้วยความเคารพ ด้วยความบูชา ด้วยความเคารพบูชา บูชาคุณงามความดีในการกระทำขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

อันนี้ก็เหมือนกัน ย้อนกลับมาโครงการพันล้าน เขาว่า

ถาม : ท่านอาจารย์เห็นด้วยหรือไม่ที่หน้าวัดจะเป็นสถานที่ท่องเที่ยว แล้วพอลำเป็นสถานที่ปฏิบัติธรรม

ตอบ : นี่คำถามมันบอกอยู่แล้ว เป็นสถานที่ปฏิบัติธรรม เพราะหลวงตาท่านเกิดมาจากอะไร? หลวงตาท่านเกิดมาจากทางจกรม ท่านเกิดจากที่นั้งสมาธิ ภาวนา ฉะนั้น เวลาท่านบอกว่านี่ถ้าเป็นเจดีย์ท่านสร้างของท่านเสร็จแล้ว สร้างตั้งแต่คุณงามความดีในใจของท่าน ถ้าเราเคารพบูชานะ สิ่งที่เป็นสัญลักษณ์เราก็เห็นด้วยนะ เราสร้างไว้เป็นสัญลักษณ์ สิ่งที่เป็นเจดีย์พิพิธภัณฑ์สร้างไว้เป็นสัญลักษณ์ มันก็พอประมาณเท่านั้นแหละ แล้วพอประมาณแล้ว เรามาทำคุณงามความดีกัน

ถ้าเราทำคุณงามความดีกัน เวลาหลวงตาท่านระลึกได้ท่านก็บอก อืม เราสอนลูกศิษย์แล้ว เราสอนแล้วได้ผล เพราะลูกศิษย์ลูกหายังเดินตามรอยของท่าน แต่เราไปสร้างเจดีย์พิพิธภัณฑ์กัน แล้วเรานั้งสมาธิ เราเดินจกรม เรายังรักษาข้อวัตรปฏิบัติของเรากัน อยู่หรือเปล่า สิ่งที่ว่าเราจะประหยัดมรัยัสต์ เราจะไม่ฟุ่มเฟือย เราจะไม่ฟุ้งเฟ้อ เราจะไม่เห่อเหิมไปกับโลก นี่ถ้าเราออกไปกับโลกมันก็เป็นโลกไปหมด ถ้าออกไปกับโลก นี่โครงการพันล้านมันก็เป็นโลก ถ้าเราออกไปโครงการพันล้าน เราสร้างขึ้นมาโครงการพันล้าน

จะสร้างสิ่งใดก็ได้แล้วแต่นะผู้ตัดสินี่แลนด์ไม่ได้หรอก ของเขาสร้างโครงการเป็นหมื่นล้าน ดินสินี่แลนด์ เครื่องเล่นของเขาแต่ละชนิดเขามีคุณค่าขนาดไหน เทคโนโลยีของเขา รถไฟของเขามันจะหมุนขนาดไหน นี่เราจะสร้างอย่างนั้นไหม? พันล้านเขาเป็นหมื่นล้าน เขาเป็นแสนล้าน ถ้าเขาเป็นแสนล้าน เขาสร้างขึ้นมา สร้างขึ้นมาเล็กๆ คุณตัดสินี่แลนด์อยู่ที่ไหนคนทั้งโลกต้องไปเที่ยววะ นี่เราสร้างโครงการพันล้านขึ้นมาจะให้คนมาท่องเที่ยวอย่างนั้นหรือ? แล้วมันสร้างสู่โลกไม่ได้หรอก ถ้ามีสติคิดเดียวจะคิดได้เลย

โครงการจะใหญ่โตขนาดไหน เดียวนี้เขาควรวรวมกิจการกันนะ เขาทำได้ดีมากเลย นั่นเรื่องของโลกนะ แล้วเขาทำแบบเราไม่ได้ เขาทำแบบเราไม่ได้เพราะเขาอ้างอิงว่าเป็นเจดีย์ เป็นพระธาตุของหลวงตาไม่ได้ ของเรามันมีคุณงามความดีของหลวงตา คุณงามความดี สิ่งที่ได้ทำคุณงามความดีนั้นนะเงินซื้อไม่ได้ แล้วไม่มีใครทำได้แบบนั้น

ฉะนั้น สิ่งที่เขาคุณงามความดีของท่านเป็นตัวตั้ง เอากลิ่นของศีลกลิ่นของธรรมที่ท่านได้สะสมไว้ ท่านได้สร้างไว้ แม้แต่ก้อนหินก้อนเดียวเป็นสัญลักษณ์ตัวแทนท่าน ก้อนหินก้อนนั้นจะมีคุณค่ามาก เพราะว่าเขาเคารพที่คุณงามความดีของท่าน เขาไม่ได้เคารพที่ก้อนหิน เขาเคารพที่คุณงามความดีของท่าน ถ้าเขาเคารพคุณงามความดีของท่าน ยิ่งไปเห็นคุณงามความดีของท่าน เขาจะกราบ เขาจะเคารพ เขาจะบูชาของเขา จะบอกว่าสังเวชนียสถานทั้ง ๔ เขาสร้างใหญ่โตมหาศาล เขาสร้างใหญ่โตมหาศาลต่อเมื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้ว

พระเจ้าอโศกฯ ไปสร้างไว้ เป็นจักรพรรดินะ เป็นมหาราชเขาสร้างของเขาขึ้นมา อันนั้นเป็นความผูกพัน เป็นอำนาจวาสนาที่จะมาส่งเสริม แต่อันนี้ของเราเราเป็นพระด้วยกันทั้งหมดนะ ถ้าเราเป็นพระด้วยกันทั้งหมด ถ้าจิตใจนะ จิตใจของคนดี ถ้าจิตใจมันอยู่ที่จิตใจของคน ถ้าจิตใจของคนที่เป็นคุณธรรมอย่างที่ว่า ถ้าจิตใจของคนเป็นคุณธรรม จะเคารพคุณธรรมอันนั้น จะเคารพสิ่งที่หลวงตาท่านพาทำ เพราะสิ่งที่พาทำนะ จิตใจที่สูงกว่าจะดึงจิตใจที่ต่ำกว่าขึ้นมา แล้วจิตใจของเรา ถ้าจิตใจของเราออกไปเป็นโลกออกไปเป็นวัตถุมันไม่ได้เห็นคุณค่า

เวลาเขาพูดกันในทางโลกนะ ว่าพระพุทธรูปบังศาสนา พระไตรปิฎกบังธรรม แล้วคุณงามความดีของหลวงตามันเป็นนามธรรมที่ท่านสร้างมาทั้งชีวิต จะเอาสิ่งใดมาปิดบัง ถ้าไม่เอาวัตถุมาบังสิ่งที่เป็นนามธรรม สิ่งที่เป็นคุณงามความดีของท่าน คุณงามความดีของท่านประเสริฐที่สุด แล้วสูงส่งมาก ไม่มีสิ่งใด นี้ออกว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็มีองค์เดียว เวลาพระอุปัฏฐาก พระโมคคัลลานะ พระสารีบุตรก็มีอย่างละองค์

นี่ก็เหมือนกัน หลวงปู่มั่นก็คือหลวงปู่มั่น หลวงตาก็คือหลวงตา ไม่มีใครจะทำคุณงามความดีตีเสมอได้หรอก จะตีเสมอกัน จะมีความเห็นเหมือนกัน จะเอาคุณงามความดีส่งต่อกัน ไม่มีหรอก คุณงามความดีของเราต้องสร้างขึ้น คุณงามความดีของหลวงตาท่านได้ทำของท่านจบแล้ว เวลามีเหตุการณ์วิกฤติ เวลาขณะที่ออกเคลื่อนไหวกัน เห็นไหม ท่านบอกว่ามีคนจะมาจ้ำง่า มีคนจะมารอบฆ่า ท่านบอกเลยถ้าฆ่าได้ก็ฆ่าได้แต่ธาตุ ๔ จะไปกระเทือนจิตใจของท่านไม่ได้เลย นี่ถ้าคนจะตัดคอก็มีแต่มีดผ่านจากผิวหนัง จากเนื้อออกไป แต่จะไปกระเทือนใจท่านไม่ได้ นี่ท่านพูดของท่านมาตลอด สิ่งที่เป็นคุณธรรมอย่างนั้นจะเป็นคุณธรรมอย่างนั้น ถ้าคุณธรรมอย่างนั้นจะเป็นประโยชน์อย่างนั้น

ฉะนั้น ถามว่า

ถาม : อาจารย์เห็นด้วยไหม?

ตอบ : เห็นด้วยในการสร้างสัญลักษณ์ เป็นเจดีย์พิพิธภณฑ์สัญลักษณ์ของหลวงตา แต่ไม่เห็นด้วยในการสร้างเป็นโลก สิ่งที่เป็นโลกไม่เห็นด้วย สิ่งที่เป็นโลกมันมีเยอะแล้ว เราก็เกิดมากับโลก เราเกิดมาจากพ่อจากแม่ เห็นไหม แล้วเราประพฤติปฏิบัติกันมาเพื่อเข้าสู่สังขาร ถ้าเข้าสู่สังขารแล้ว แล้วทำไมธรรมะต้องออกไปสร้างแบบโลก

ฉะนั้น ถ้าสร้างแบบโลก เขามาเที่ยวเมืองไทยเขาเที่ยววัดวาอาราม วัดวาอารามมันเป็นวัฒนธรรม มันเป็นเรื่องที่กษัตริย์ของชาติไทยเรา มีวัดประจำราชการท่านก็สร้างของท่านเพราะท่านเป็นกษัตริย์ นี่เป็นสมบัติของท่าน มันเป็นสมบัติของชาติ เป็นสิ่งที่เป็นวัฒนธรรมของชาวพุทธ แต่วงกรรมฐาน สิ่งที่เป็นกรรมฐานๆ ขึ้นมามันคือข้อวัตร

ปฏิบัติ ถ้าข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมา ข้อวัตรปฏิบัติมันเป็นข้อวัตรนะ มันเหมือนกับศีล เขาว่า ผิดศีลข้อนั้น ไม่ใช่ศีลคือข้อบังคับ แต่จริงๆ ศีลคือความปกติของใจ

นี่ข้อวัตรปฏิบัติก็เหมือนกัน เป็นข้อวัตรปฏิบัติ สิ่งที่เป็นกรรมฐานๆ ก็ข้อวัตรปฏิบัติที่ท่านพาดำเนินมา หลวงปู่มั่นเป็นคนวางข้อวัตรมา เราออกบิณฑบาตอย่างไร เรากลับมาเราฉันอย่างไร เรายังรักษาตัวเราอย่างไร เรายังรักษาจิตอย่างไร แล้วมีศีล สมาธิ ปัญญาอย่างไร สร้างขึ้นมา นี่ข้อวัตรปฏิบัติ อันนี้ถ้าใครทำได้ขึ้นมามันจะเป็นความจริงขึ้นมา มันก็เหมือนมีแต่ตัวหนังสือ มีแต่สิ่งที่ชี้เข้าไป แต่คนที่ทำเป็นจริงขึ้นมามันไม่มี แต่หลวงปู่มั่นท่านทำขึ้นมาในใจของท่าน แล้วท่านเผยแผ่ขึ้นมา เพราะท่านทำขึ้นมาในใจของท่านแล้วท่านถึงมีคุณธรรมของท่าน ท่านถึงมาเผยแผ่ มาพยายามฝึกสอนได้ลูกศิษย์ลูกหาขึ้นมาตั้งแต่หลวงปู่แหวน ตั้งแต่ครูบาอาจารย์ของเราขึ้นมา

นี่กองทัพธรรมๆ ใครสร้างกองทัพธรรมขึ้นมา ในปัจจุบันที่นั่นก็มีกองทัพธรรม ที่นี้ก็มีกองทัพธรรม กองทัพธรรมหรือกองทัพกิเลสก็ไม่รู้ แต่หลวงปู่มั่นท่านเป็นกองทัพธรรม เพราะท่านสร้างของท่านจริงๆ สมัยนั้นเป็นสมัยการปกครอง เห็นไหม ภาคอีสานเขาถือผีๆ กัน แล้วเวลาถือผีขึ้นมา นี่ที่ใดที่มันเป็นที่ที่เสียนะ ที่แรง คนจะเข้าไปอยู่ที่นั่นไม่ได้เลย พอเข้าไปจะเป็นไข้ป่าตายหมดเลย นี่แล้วพระเข้าไป เข้าไปบุกเบิกเข้าไปแผ่เมตตา ไปทำให้สิ่งนั้นเป็นชุมชนขึ้นมา

นี่กองทัพธรรมๆ มันได้ช่วย มันได้ปักหลัก มันได้ทำให้สังคมเจริญงอกงามขึ้นมา จากคนถือผีๆ วางจากการถือผีมาถือพุทธนี้มหาศาล นี่โดยข้อเท็จจริง เพราะสมัยโบราณป่าเขามันมาก แล้วคนมันยังน้อย พอคนมันยังน้อยเขาก็ทำมาหากินกัน ในปัจจุบันนี้ในเมื่อวิทยาศาสตร์ขึ้นมา ที่ไหนแรงแทรกเตอร์เขาไถหมดแหละ ที่ไหนแรงเขาเอาเทคโนโลยีเข้าไปจัดการได้หมดแหละ นี่มันเรื่องของเขา แต่เราทำมา สมัยมันเป็นยุคเป็นคราวไร เป็นยุคเป็นคราวที่ว่ามันเป็นยุคของหลวงปู่มั่น

หลวงปู่มั่นมันเป็นสัปบายะ คือสถานการณ์เป็นแบบนั้น แล้วให้หลวงปู่มั่นท่านได้แสดงศักยภาพของท่าน นี่หลวงปู่สิงห์ พระมหาปิ่นท่านก็ดำเนินตามมา ตามมามันเป็นกรรมมั่นคงในวงกรรมฐาน ในปัจจุบันนี้หลวงตาท่านนิพพานไปแล้ว แล้วในปัจจุบันนี้เราจะทำอะไรกัน? เราจะทำสิ่งใดกัน ถ้าทำด้วยจิตใจเป็นธรรม จิตใจที่ไม่เป็นโลกมัน

จะไม่เกิดปัญหา ถ้าจิตใจที่เป็นธรรมนะ คำว่าเป็นธรรม หินก้อนหนึ่งก็เป็นเจดีย์แล้ว คุณใช้เวลาทำอาวุทธสงคราม นี่สิ่งที่เขาเป็นเครื่องหมายอาวุทธสงครามเขาเอาก้อนหินวางไว้เท่านั้นเอง แล้วเขาเป็นโบสถ์ขึ้นมาได้

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเขาทำของเราละ จิตใจถ้ามันไม่เป็นโลก มันทำอะไรเป็นประโยชน์มันก็เป็นประโยชน์ ถ้าจิตใจเป็นโลกมันจะมีปัญหา เพราะจิตใจเป็นโลก เป็นโลกมันไม่มีที่สิ้นสุด งานของโลกทำแล้วไม่มีวันจบนะ ถ้างานของธรรมมันจบ ถ้างานของโลกไม่มีที่สิ้นสุด ทำแต่เรื่องงานของโลก กรรมมันบังตานะ ถ้ากรรมบังตามันเป็นอย่างนี้ ถ้ากรรมไม่บังตานะ คนที่หูตาแข็ง หูตาสว่างเขาไม่คิดเรื่องนี้ แล้วถ้าไม่คิดเรื่องนี้ ยิ่งไม่คิดเรื่องนี้มากเท่าไรหรือนะมันจะเป็นการแสดงศักยภาพของวงกรรมฐาน

นี่เจดีย์สร้างกันมาเยอะ เจดีย์ครูบาอาจารย์ท่านบอกแล้ว บุคคลที่ควรสร้างเจดีย์ต้องเป็นจักรพรรดิ เห็นไหม ต้องเป็นจักรพรรดิ ต้องเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอรหันต์ นี่แล้วจักรพรรดิเป็นที่ควรสร้างเจดีย์ แล้วนี่มันก็ควรสร้าง สิ่งที่ว่าเห็นด้วยไหมกับการสร้าง เห็นด้วยในการสร้าง แต่ถ้ามันเป็นโลกไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย เพราะมันเป็นเรื่องโลกเกินไป

ถ้าเป็นโลกเกินไป นี่พระพุทธรูปบังศาสนา พระไตรปิฎกบังธรรม สิ่งที่สร้างมากขึ้นไป คุณงามความดีของท่านคือออกมาเป็นวัตถุอย่างนั้นไม่ได้ คุณงามความดีของท่านกลั่นของศีล กลั่นของธรรมหอมทวนลม แล้วมันจะหอมตลอดไป ไม่เห็นด้วย แต่ถ้าการสร้างเป็นสิ่งที่ เป็นสัญลักษณ์เห็นด้วย เพราะคำว่าเห็นด้วย ในเมื่ออนาคตนะทุกคนมันไม่มีที่ระลึก เวลาพูดถึงว่าหลงตามหาบัว จะว่าหลงตามหาบัวคือใคร? หลงตามหาบัวเป็นอย่างไร? เราก็สร้างไว้ให้เขาศึกษา

ถ้าเขาศึกษาแล้ว เขาศึกษา ถ้ามันศึกษาเข้าไปในพฤติกรรมของท่าน ในการกระทำของท่าน เขาจะเคารพบูชาของเขา อันนั้นเป็นส่วนหนึ่ง แต่ถ้าเอาตรงนี้เป็นตัวตั้งเลย แล้วพวกเราเองจะไม่มีสิ่งใดเป็นสมบัติ กรรมฐานมันจะหลุดผ่านไปเลยละ ท่านเป็นห่วงนักห่วงหนา ตอนที่บั้นปลายชีวิตท่าน ท่านห่วงนักห่วงหนาว่าพระกรรมฐานเราไม่มีแต่ชื่อ มีแต่ชื่อ ถ้ามันมีแต่ชื่อ ถ้ามันมีหลักจริง เวลาสร้างนะที่ไหนเขาควรสร้างก็ควรสร้าง ที่ไหนไม่ควรสร้าง มันควรสร้างหัวใจ ถ้าหัวใจมันสร้างจบแล้วนะ ไม่เป็นหมาจี้

เรือนนะ ถ้าใจมันไม่คันนะไม่มีปัญหาเลย มันคุยกันได้ ธรรมสากจมา เอตมฺมงฺกมฺมุตฺตมํ เวลาสนทนาธรรมเป็นมงคลอย่างยิ่ง

ฉะนั้น ลูกศิษย์ลูกหาด้วยกัน ลูกศิษย์หลวงตาด้วยกัน ทำไมจะคุยกันไม่ได้? แล้วถ้าจิตใจมันเป็นธรรมนะ จิตใจที่ไม่มีสิ่งใดแอบแฝงนะทำไมจะคุยกันไม่ได้ ถ้าคุยกันได้ มันก็จบใช่ไหม? ว่าสิ่งนี้ควรไม่ควร ปรึกษากัน คุยกัน ถ้าปรึกษากัน คุยกัน ถ้าปรึกษาคุยกันด้วยเหตุด้วยผล ทีนี้ถ้าไม่กล้าปรึกษา ไม่กล้าคุยกัน ไม่กล้าเปิดออกมา มันก็ต้องมีอะไรหมกเม็ด จะทำอะไรก็ต้องมีอะไรหมกเม็ด จะทำอะไรต้องมีอะไรหมกเม็ดไว้ มีอะไรซ่อนเร้นไว้ ถ้ามันไม่มีอะไรซ่อนเร้นไว้ ทำไมไม่คุยกัน นี่ถ้าคุยกันมันก็จบ

นี่มันก็คุยกันตั้งแต่ที่แรก บอกเป็นมตिसงฆ์ๆ คุยกันเป็นมตिसงฆ์ มตिसงฆ์ก็บอกแล้วว่าสร้างพอประมาณ สร้างพอประมาณ เราก็อ้างมตिसงฆ์ แล้วมตिसงฆ์มันเป็นอย่างไรล่ะ? นิมตिसงฆ์นะโดยเป็นสงฆ์ มตिसงฆ์ถ้าสงฆ์ลงมตีสงฆ์ไปแล้ว ใครไปรื้อมตีสงฆ์นั้นเป็นอาบัติ แล้วนิมตिसงฆ์เป็นอย่างไร? มตिसงฆ์ยังแก้ไขไปเรื่อย มตिसงฆ์อะไร? มตिसงฆ์คูสิไม่มาคุยกัน แล้วคุยกันก็อ้างมตिसงฆ์ แล้วมตिसงฆ์อะไร? ไม่อยากพูดมากนะ ไม่อยากพูดมาก

เวลาพระจุนทะไปหาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บอกว่าลัทธิอื่นเวลาศาสดาเขาตาย ลูกศิษย์ลูกหาทะเลาะกันตลอด องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่ามันไม่มีวินัย พระจุนทะก็ให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบัญญัติวินัย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกบัญญัติไม่ได้เพราะมันยังไม่มีเหตุ เริ่มต้นกับพระสุทินมีเหตุขึ้นมา พอมีเหตุขึ้นมา ต้นบัญญัติไม่เป็นเพราะยังไม่มีวินัย ต้นบัญญัติยกไว้ แต่พอบัญญัติมาใครทำมาผิด

นี่เวลาลัทธิศาสนาอื่นๆ เวลาศาสดาเขาตายไป ลูกศิษย์ลูกหาเขาทะเลาะเบาะแว้งกันเพราะมันไม่มีธรรม ไม่มีวินัย ฉะนั้น ในปัจจุบันหลวงตาท่านก็เสียไปแล้ว หลวงตาท่านเสียไปท่านก็ห่วง ห่วงตลอด บั้นปลายของชีวิตหลวงตาท่านจะห่วงมากกว่า ถ้าท่านไม่อยู่แล้วให้รักกัน ให้สามัคคีกัน มีอะไรให้ปรึกษาหารือกัน ให้รักกันไว้ๆ ท่านเป็นห่วงมาก เพราะท่านเป็นผู้นำมาตลอดท่านรู้ เหมือนพ่อแม่คนรู้ว่าสังคมมันลึกลับซับซ้อนขนาดไหน แต่ไอ้ลูกแดงๆ ไอ้ลูกเล็กๆ มันอวดเก่งตลอดว่ามันเก่งๆ ทุกทีแหละ มันไม่

เคยออกไปเผชิญสังคม มันบอกว่ามันทำได้ทุกเรื่อง แต่พ่อแม่เขาผ่านสังคมมา เขาจะห่วงลูกเขามากกว่าลูกเขาจะโดนสังคมหลอกลวง โคนสังคมชักนำไปทางที่ไม่ดี

นี่ก็เหมือนกัน หลวงตานี้บั้นปลายชีวิตท่านเป็นห่วงมาก ท่านเป็นห่วงมาก ให้คุยกัน ให้ปรึกษากันมันก็จบ ถ้าคุยกัน ปรึกษากันมันก็มาคุยกันบนโต๊ะ ถ้าคุยกันบนโต๊ะผิดถูกมันก็พูดกันรู้เรื่อง แต่นี่มันไม่เอาไว้วางบนโต๊ะ บนโต๊ะก็วางไว้ส่วนหนึ่ง แล้วก็ซ่อนไว้ใต้โต๊ะ แล้วก็ไปอะไรกัน อย่างนี้หรือมดิสงฆ์ จริงๆ ไม่อยากพูดออกมาซะ ไม่อยากคุยออกมาเยอะ เพราะอย่างที่ว่านี่พระจุนทะเป็นห่วงมากกว่าศาสนานี้ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหนีพพานไปแล้วมันจะมีปัญหาสิ่งใด องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงบัญญัติธรรมวินัยนี้ไว้ แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพานนะ บอกว่า “ธรรมและวินัยนี้เป็นศาสดาของเธอ”

นี่เราย้อนกลับมา ไม่ใช่ยกย่องครูบาอาจารย์จนเกินกว่าเหตุ หลวงตาท่านทำสิ่งใดไว้ เราก็อทำตามนั้นแหละ หลวงปู่ลีท่านพูดบ่อย ฟังเพิ่นแม่.. ฟังเพิ่นแม่.. ก็คือฟังตามท่านพูดไม่เสียหายเลย เวลาใครไปหาหลวงปู่ลี หลวงปู่ลีท่านก็ด้วยความเคารพนะ ว่าเรื่องสิ่งใดเวลามีปัญหาจะทำสิ่งใด หลวงปู่ลีก็บอกว่าขอให้ฟังเพิ่นแม่.. คือฟังหลวงตา พวกเราฟังให้เข้าหู เข้าถึงสมอง เข้าถึงใจ ถ้าฟังครูบาอาจารย์เข้ามาแล้ว ฟังเพิ่นแม่.. คือฟังหัวหน้าคนเดียวไม่มีปัญหาเลย หัวหน้าพูดอย่างไร ท่านพูดสิ่งใดไว้ อัดเทปไว้ก็เยอะเยอะ ทุกอย่างก็เยอะเยอะ เราทำตามนั้น สุขสงบแล้วไม่มีปัญหา ถ้าไม่มีปัญหา

ฉะนั้น

ถาม : โครงการพันล้าน หน้าวัดป่าบ้านตาดท่านอาจารย์เห็นด้วยหรือไม่ครับที่จะให้หน้าวัดเป็นสถานที่ท่องเที่ยว พอข้ามเขตรั้วเข้าไปมันจะรักษาให้เป็นที่ปฏิบัติธรรมได้อย่างไร?

ตอบ : คนถามต้องออกมาจัดการด้วยนะ คนถามต้องไปหาหลวงปู่ลี แล้วช่วยหลวงปู่ลีด้วย จัดการด้วย เวลาเอ็งถามนี่ถามมาให้เราพูด แล้วเอ็งก็นอนอยู่บ้าน แล้วก็ห่วงวัดป่าบ้านตาด ห่วงวัดป่าบ้านตาด แล้วก็นอนอยู่บ้านไม่เคยออกมาช่วยเหลือ คนถามต้องออกมาด้วย ข้อ ๑๒๕๖. ข้อ ๑๒๕๖. นี่ออกมาช่วยว่าโครงการพันล้านเอ็งจะทำอย่างไร? เอวัง